

Mening, saa vidt man kunde skjønne af Lovforslagets Motiver, at denne Sag burde fremmes saa hurtigt, at Sernbanearbejdet paa Sydbanen kunde begynde umiddelbart efter den 1ste Juli 1871, da man var færdig med Anlægget af Vendsysselbanen og Silkeborgbanen. Det var det egentlige Motiv for saa stærkt at fremstykke Sagen. Men ved Ministerkabinetet i Mai 1870 kom der en anden Lustning ind i Regjeringen. Da kom der en Lustning ind, som gik ud paa, at før de nye Baner kunde bygges, maatte der vedtages en Skattelov, kort sagt, man skulde nu til at gaa frem paa en ganske ny Vej, idet man jo hidtil havde bygget væsentlig for Reservecensens Midler. Det var altsaa den nye Lustning og, som jeg tror, den første Aarsag til, at det gik, som det gik. Nu kom vi til Samlingen 1870—71, da der nuværende høitagtede Konseilspræsident var Indenrigsminister, og da er det, det forekommer mig, at han har et stort og væsentligt Ansvar for den Holdning, han indtog i dette Aar, skjøndt man her med 52 Stemmer mod 40 syntes at give ham Ret i hans Opførelse. Den Gang, den høitagtede Indenrigsminister i Anledning af denne Stemmegivning sagde, at det var ligegyldigt, om Stemmetallet var stort eller lille, naar det blot var Flertal, syntes han at blive noget overrasket ved at høre denne Udtalelse blive modtaget med Latter; men den ærede Minister har vel ikke lagt Mærke til, at man ellers saa ofte maa høre her, at det har egentlig ikke saa stort at betyde med det sædvanlige Flertal, da det kun er et Dvortalt af nogle saa Stemmer. Dette var vist den egentlige Grund til den Modtagelse, hans Udtalelse fik, thi ellers ere vist de fleste af os enige med Ministeren i, at Stemmetallet er det Afgjørende, enten Flertallet saa er med Jo eller Xi over. At Udfaldet i Samlingen 1870 nu blev, som det blev her — det tror jeg at kunne bevise — derfor har den daværende Indenrigsminister, den nuværende Konseilspræsident, et stort Ansvar. Han sagde nemlig, at naar han ikke fordrede Penge det Aar til at paabegynde Anlægget, saa var det, fordi det var hans fulde Overbevisning, at, naar Midlerne kunde blive bevilgede til de efterfølgende Aar, da skulde Intet være til Hinder for, at Banerne kunde udføres til rette Tid. For det Andet sagde han: „Og jeg vil lade saadanne Forberedelser træffe med Hensyn til Expropriation og Besigtigelser, at det Hele kan ligge paa rebe Haand, saa der skal ikke gaa et Aar hen med dette Arbejde, efter at Bevillingen er givet.“ Men den høitagtede Indenrigsminister beraabte sig nu paa, at dette Arbejde havde slugt saa lang Tid, inden det kunde paabegyndes, fordi der kom saa mange Indlæg fra forskjellige Sider og derfor havde det trukket saa længe ud med Kontrakten. Naar den daværende Indenrigsminister, den nuværende høitæredede Konseilspræsident, sagde til dette Thing — og da havde Regjeringen den Gang til en vis Grad et Flertal — at Ar-

bejdet kunde blive fuldført til rette Tid, og at man vilde lade saadanne Forberedelser foretage, at Kontrakten endogsaa kunde afsluttes til 1ste Januar 1872 eller saa omtrent, kan det saa undre, at det i et saadant ministervenligt Thing lykkes Regjeringen at knibe en Beslutning igennem med 52 Stemmer mod 40, saa meget mere som Forslaget om at bevilge de 300,000 Rbd. kun kom fra et lille Mindretal i Finantsudvalget, bestaaende af 3 Medlemmer. Det forekommer mig for øvrigt endda ganske godt, at de tre Medlemmer kunde faae 40 Medlemmer for deres Forslag, og havde den daværende Indenrigsminister den Gang ladet en anden Røst lyde, vilde den nuværende Indenrigsminister vistnok ikke tvivle om, at han den Gang havde været i Stand til at faae et endogsaa stort Flertal for sig og faaet Bevillingen til Paabegyndelse itide. Det forekommer mig altsaa, at den nuværende høitagtede Konseilspræsident ingenlunde er uden Ansvar i det, der er sket. Forberedelserne, som han sagde skulde foretages i det Aar, der var Tale om, bleve altsaa ikke foretagne og maatte foretages paa et saa sent Stadium, at Arbejderne først paa en fremrykket Tid kunde begynde med fuld Kraft. Jeg tror derfor, at, har den høitagtede Regjering nogeninde haft nogen Skyld, saa er her et Punkt, hvor den har en endogsaa meget stor Skyld. Jeg antager ikke, jeg behøver at dokumentere ved Oplæsning, hvad jeg her har sagt; det ærede Thing vil have i tilstrækkelig frikt Grindring, hvad der er passeret, og jeg skal altsaa blot henvise til Folkethingstidenden for 1870—71 Spalte 1676 og følgende, hvor det, jeg her har udvirket, vil findes tilstrækkelig oplyst. Men det, jeg har fremdraget, er endnu langt fra at være Alt. Den høitagtede Indenrigsminister udtalte nok, at der have været en overvældende Tilfredshed med Regjeringens Holdning. Ja vel, det daværende Flertal troede paa Regjeringen, troede paa dens Ord, troede paa, at den var i Stand til at udføre, hvad den havde lovet. Men Mindretallet, som begyndte med at være tre, er senere voget til 5; det var i Fjor blevet til 8 eller 9, og det skulde forbause mig, om ikke i Aar det hele Thing vilde være enigt i, at Regjeringen ikke er saa uskylldig, som den høitagtede Indenrigsminister i sit Foredrag har givet det Udseende af. Naar der er Tale om, at der først var politiske Banfælgeligheder, som forsvandt, derpaa finansielle Banfælgeligheder, tør jeg ligeledes henvise til Forhandlingerne fra den Tid, thi det blev udtrykkelig godtgjort, at de 300,000 Rbd. ikke kunde forvalde nogen Banfælgelighed; det motiverede det ærede Medlem for Storehedinge (Scavenius) meget træffende i Samlingen 1870—71. Der var bleven sparet saa meget paa andre Punkter, at der ikke kunde være Tale om, at finansielle Banfælgeligheder kunde lægge Hindringer i Veien; det, der kunde lægge Hindringer i Veien, var en forudfattet